

จักรกล สาว กับ แม่ปิ้ง ข้าว หังสุ

7

Illustration x ZAZA
Translate x illschtrau

DEX
press

Tatakau Panya to Automaton Waitress 7 จักรกลสาวกับขนมปังจ้าวนักสูบ 7

Original SOW

Illustration ZAZA

แปลโดย แมงม้วนดาลาม

Tatakau Panya to Automaton Waitress 7

© SOW Illustration by ZAZA

Originally published in Japan in 2017 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2019 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-538-9

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจจันรัตน์วานิชย์

บรรณาธิการ ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาดี

กองบรรณาธิการ ไศภิชญา เข็มทองใหญ่

พิสูจน์อักษร ปรีศนีย์ ดวงพวง

กราฟิก อภิสนธ์ รัตโรตง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2563

พิมพ์ที่ บริษัท ทวีวัฒน์การพิมพ์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2720-5014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์

การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

สารบัญ

บทเกริ่น.....	11
บทที่หนึ่ง ‘นั่นคือบทนำของทุกสิ่ง’.....	13
บทที่สอง ‘และระบึงตุ้มไม่ก็ส่งเสียง’.....	55
บทที่สาม ‘ความสุขที่ชื่อความสุขธรรม’.....	87
บทที่สี่ ‘ทิวของพู่ทึง’.....	115
บทที่ห้า ‘อารมณื้นคือโทร’.....	145
บทที่หก ‘สาระบ่า’.....	181
บทที่เจ็ด ‘บาทาเร็ด’.....	219
บทสุดท้าย ‘ไมมีว่แหวทวนคีน’.....	243
บทส่งท้าย ‘สตรีศักดิ์สิทธิ์’.....	251
จากพู่เขียน.....	257

บทกรุ่น

บางทีฉันคงไม่ตายดี

ฉันฆ่าคนมามากมาย

ฉันทำให้คนหลายคนต้องเศร้า

เพราะเป็นงาน? เพราะเป็นหน้าที่?

แม้ในทางกฎหมายแล้วคงไม่มีผิด แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะได้รับ

การให้อภัย

เหนือสิ่งอื่นใด คืออภัยให้ตัวเองไม่ได้

ตอนนั้นฉันสนุกกับสนามรบ

สนุกกับการฆ่าคน

ตอนที่สังหารคนได้ ตอนที่ทำอะไรรักกับชีวิตคนอื่นได้อย่างอิสระ

ทำให้รู้สึกหลอนราวกับว่าตัวเองเป็นพระเจ้า และมัวเมาไปกับการฆ่าฟัน
ไม่ใช่...แต่ยั้งฉนวน
ก็แค่คนเขลาที่หลงระเรีงไปกับพลัง
พอมมาเป็นตอนนี้ ไม่ว่าจะสำนึกเสียใจเท่าไรก็ย้อนเวลากลับ
ไปไม่ได้ ทำให้ความผิดของตนหายไปไม่ได้
ดังนั้น บางทีฉันคงไม่ตายดี
ดังนั้น หากฉันถูกใครฆ่าตาย
ต่อให้การตายนั้นจะน่าสังเวชสักเพียงใด นั่นก็คงเป็นการทำ
ตัวเอง เป็นเวรกรรม และเป็นการตายที่สมควร
ดังนั้น หากมีใครที่รักคนอย่างฉันอยู่สักก็
ได้โปรดอย่าเจ็บแค้นเลย
โปรดอย่าเกลียดชังคนที่ฆ่าฉัน
เพราะหมอนั่นคง...

บทที่หนึ่ง

‘นั่นคือบทนำของทุกสิ่ง’

จะมีอะไรเกิดขึ้นกับชีวิตบ้างนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจล่วงรู้ได้
คนที่พูดเช่นนั้นไม่ได้มีเพียงแค่คนหรือสองคน
บางที่ได้สัมผัสแต่มนุษย์ชาติเกิดขึ้น มนุษย์คงพูดความเห็นแบบเดียว
กันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

เช่นเวลาที่ได้พบกับโชคดียี่สิบห้าไม่ถึง

เช่นเวลาที่โชคชะตาต้องประสพกับเคราะห์ร้าย

เช่นเวลาที่ออกจากร้านไปแค่แป๊บเดียว พอกลับมาอีกทีก็พบว่า
ร้านที่ตนทำงานอยู่มีโจรเข้าไปซ่อนตัวเสียแล้ว...

“นี่มันอะไรจะเนี่ย...?”

สเวลเกน อาเว่ หรือก็คือสเวนนั้น พอกลับมาถึงร้านขนมปัง

เล็กๆ ชื่อที่ออกกาโบรทในหมู่บ้านเหมืองแร่โอกันเบลล์ที่ตนทำงานอยู่
เธอก็พิมพ์เช่นนั้นอย่างเหมือลอย

“ยอมมอบตัวซะ! ที่นี่ถูกล้อมไว้หมดแล้ว!”

กองตำรวจมารวมตัวกันรอบๆ ร้านชนิดล้อมไว้หนาแน่นจน
แทบจะไม่มีช่องว่างให้หมดเข้า

“ตอนนี้ผมอยู่หน้าสถานที่เกิดเหตุครับ ผู้ต้องสงสัยคนสุดท้าย
มิโลสลาฟ ได้เข้าไปซ่อนตัวกว่าหนึ่งชั่วโมง...”

นอกจากนั้นรอบๆ ยังมีนักข่าวของบริษัทหนังสือพิมพ์และ
สถานีวิทยุที่ดูไม่สมกับเป็นหมู่บ้านบ้านนอกและคงมาจากส่วนกลางมา
รวมตัวกันแน่น

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย?”

“เห็นว่าเป็นโจรจากโพนาบลาสนะ”

“มีระเบิดด้วยนะ ระเบิด!”

แถมห่างออกไปเล็กน้อย ยังมีคนท้องถื่นมารวมตัวมุงกันอยู่

“เกิดอะไรขึ้นคะเนี่ย...”

สเวนพิมพ์ขึ้นอีกครั้ง

วันนี้ไม่มีลางบอกเหตุว่าจะเกิดเรื่องผิดปกติใดๆ

ร้านที่ออกกาโบรทเริ่มทำขนมปังตั้งแต่เช้ามืด มีรีที่เป็นเด็กฝึกงาน
ปรากฏตัว แล้วก็ช่วยกันทำงานเหมือนอย่างเคย

ขนมปังอบเสร็จเมื่อถึงตอนเช้า ลูกค้ามากันตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

ลูกค้าหลายคนอยากกินขนมปังอบเสร็จใหม่ๆ เป็นอาหารเช้า
คนที่ใช้ชีวิตคนเดียวเองก็แวะมาซื้อก่อนไปทำงานที่เหมืองแร่ไม่น้อย

สเวนต้อนรับพวกเขาและพวกเขาเธอด้วยรอยยิ้มการค้าที่เยือกเย็น

ก่อนจะนำขนมปังไปส่งที่โรงเรียนประถมและโรงอาหารของเหมืองแร่
ในท้องถิ่นก่อนช่วงกลางวัน

ช่วงนั้นมาเรเนที่เป็นซิสเตอร์ของโบสถ์บนเนินและชาร์ล็อดที่เป็นแม่ของเจคอบจะมาช่วยงาน

และพอเลยช่วงกลางวันไป เจคอบที่กลับจากโรงเรียนเองก็จะมาช่วยงาน สเวนจะสลับตัวกับเขาและใช้รถขนของที่ดัดแปลงเป็นร้านค้าเคลื่อนที่นำขนมปังไปขายที่เมืองข้างเคียงด้วยกันกับชาร์ล็อด

นั่นคือชีวิตประจำวันของที่อกกาโบรทที่แม่จะยุ่งแต่ก็อึมเอิบ

“คะ...คุณสเวน...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันคะ...?”

คนที่ตัวสั้นอยู่ข้างๆ คือชาร์ล็อดที่นำสินค้าไปขายกลับมา

เหตุผลที่ซบซ้อนทำให้เธอเอาแต่แสดงสีหน้าเศร้ามาเป็นเวลานาน แต่หลังจากผ่านไปหลาย ๆ อย่างมา เธอก็ร่าเริงขึ้นเล็กน้อยและแสดงรอยยิ้มให้เห็น

และเธอเป็นสาวสวย

ตั้งนั้นเวลานำสินค้าไปขายต่างสถานที่ เธอจะมีเสน่ห์เฉพาะตัวแบบที่สเวน มา เสนิ รวมไปถึงมิรีไม่อาจเทียบ จนดูเหมือนในหมู่ลูกค้าผู้ชายในท้องถิ่นมีกลุ่มแฟนคลับอย่างไม่เป็นทางการอยู่ด้วย

ทว่าเรื่องนั้นเอาไว้ก่อน...

“เจคอบ...ลูกชายฉันจะเป็นอะไรไปล่ะคะ...”

ช่วงนี้คือเวลาที่เจคอบกำลังช่วยงานเฝ้าร้าน

ยังงั้นซะเจ้าของร้านที่อกกาโบรทก็มีสาเหตุบางอย่างทำให้ต้องมีพนักงานต้อนรับลูกค้าอยู่เสมอ

ถึงเป็นเด็กหนุ่มที่อายุเพิ่งจะผ่านสิบขวบ แต่เขาที่ร่าเริง ฉลาด

และมีไหวพริบนับว่าเป็นกำลังรบที่ล้ำค่าของร้านนี้

“ไม่รู้สิคะ...ยังไม่เข้าใจสถานการณ์เลยคะ”

เชือกถูกชิงไว้รอบร้าน ทำให้ไม่สามารถเข้าไปใกล้ได้

“ก่อนอื่นคงควรถามเรื่องราวดูก่อนสินะคะ...คุณตรงนั้นคะ?”

สเวนส่งเสียงทักตำรวจที่กำลังเดินผ่าน

“อะไร! มีธุระอะไร ทางนี้กำลังยุ่งอยู่นะ!”

ตำรวจพูดด้วยน้ำเสียงวางก้าม

ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

ไม่ใช่ตำรวจที่ประจำอยู่ที่ออกันเบลซ์

คงถูกเรียกมาเป็นกำลังเสริม

“ต้องขออภัยด้วยค่ะ ฉันคือบริการของที่อกกาโบรทชื่อสเวนคะ
...ไม่ทราบอยู่ที่ร้านเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือคะ?”

ตั้งนั้นสเวนจึงยกโทษให้กับการเสียมารยาทครั้งแรกและถาม
อย่างสุภาพและมีสัมมาคารวะ

“หา? คุณของร้านนั้นหรอ? บอกแล้วไงว่าทางนี้กำลังยุ่ง ไป
คอยอยู่ข้างหลังเสียไป!”

แต่ถึงตำรวจจะรู้ว่าเป็นผู้เกี่ยวข้อง เขาก็ยังตอบอย่างวางก้าม

ตำรวจที่วางก้ามนั้นไม่ค่อยแปลกเท่าไร

ผู้ที่นึกหลอนว่าอำนาจยิ่งใหญ่คือพลังของตนและผู้ที่เข้าใจผิด
ว่าการรักษาความสงบคือการคิดว่า ‘ถ้าเห็นคนให้หนักกว่าเป็นโจร’ มีอยู่
ทุกที่

ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลามาเล่นด้วยความคิดนั้น

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ อาจมีญาติอยู่ในร้านก็ได้เนอะคะ อย่าง

“น้อยก็ช่วยบอกหน่อยไม่ได้เหรอคะว่าเป็นตายร้ายดียังไง?”

แต่ถึงอย่างนั้น สเวนก็ยกโทษให้การเสียชีวิตครั้งที่สอง
“เดี่ยวให้ค่าขนมมะคะ”

และหยิบเหรียญทองแดงหนึ่งเหรียญออกมา

“หา?”

จากนั้น เธอก็ใช้นิ้วชี้และนิ้วโป้งปิดเหรียญทองแดงต่อหน้า
ตำรวจที่ทำหน้าสงสัย

“เฮ้ย...!?”

การกระทำกะทันหันของสเวนที่ดูยุ่งๆก็เป็นแค่สาวน้อยน่ารัก
และบอบบาง ทำให้ตำรวจส่งเสียงตกใจขึ้น

เธอไม่ใช่มนุษย์

แต่เป็นแอนดรอยด์... วิศวกรกลั่นกล้ารูปแบบมนุษย์ที่ราชรัฐ
ไวล์เทียที่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากที่สุดและเจ้าของ
สถาบันพัฒนาไซเบอร์กรณีสลวง อัจฉริยะแห่งยุคที่ถูกเรียกว่า ‘จอมเวท’
ไดแอน ฟอร์จูนเนอร์ผู้เป็นแกนสมองของประเทศทุ่มเททุกปัญญาในการ
สร้างขึ้น

หากมีกำลังนั้น การหักเหรียญทองแดงด้วยนิ้วสองนิ้วย่อมทำได้
หากใช้นิ้วนี้ ก็ย่อมหักกระดูกคอของมนุษย์ได้

“ช่วยบอก...ให้ทราบหน่อยได้ไหมคะ?”

สเวนถามด้วยรอยยิ้ม ทว่าเปล่งจิตสังหารออกมา

เธอยกโทษให้การเสียชีวิตครั้งที่สอง ทว่าจะไม่มีครั้งที่

สาม

เลือกคำพูดดีไปให้ดี ไม่เช่นนั้นจะต้องจบชีวิต

รอยยิ้มของนางฟ้ากำลังประกาศคำเตือนของปีศาจ

“อะ เอ่อ...กระ...กระผมเองก็ไม่ทราบละเอียด...”

แม้ดูเหมือนคำเตือนจะส่งไปถึงตำรวจ แต่คำตอบที่ได้ยินกลับ
มาไม่ใช่สิ่งที่สเวเนปรารถนา

“งั้นช่วยพาไปหาคนที่รู้ทีลึคะ”

“แต่ว่า...”

ตำรวจลำบากใจ ทว่าสเวเนตะคอกราวกับหนไม้ได้อีกแล้ว

“เร็วๆ ค่ะ! อย่ารู้หรือคะว่าคอของตัวเองบีตได้แค่ไหน”

“คะ ครับบบบ!?”

เช่นเดียวกับชาร์ลोटที่เป็นห่วงเวคอบซึ่งเป็นบุตรชายของตน
สเวเนเองก็มีคนสำคัญที่เป็นห่วงยิ่งกว่าชีวิตของตัวเองอยู่ในร้าน

เขาคือรูท รันการ์ด เจ้าของร้านที่อ็อกกาโบรท เจ้านายที่รักที่เธอ
สาบานจะอุทิศให้ทั้งกายและใจ

เมืองหลวงเนิร์น...สถาบันพัฒนายูโทโรปรณ์หลวง
ห้องประจำการของหน่วยรักษาความปลอดภัยที่อยู่มุมหนึ่งของ
ที่นั่น

“เฮ้อ ~~~ เหนื่อยชะมัด”

ผู้ที่นอนอย่างไม่สำรวมบนโซฟาคือหัวหน้าหน่วยรักษาความ
ปลอดภัย โซเฟีย ฟอน รุนด์ชเตดท์

เธอคือคุณหนูของตระกูลรุนด์ชเตดท์ที่มีชื่อเสียง ในฐานะทหาร
เองก็มียศถึงพันตรี แต่กลับทำเช่นนี้ในเวลายานซึ่งดูไม่เหมาะสม

“ในที่สุด...ก็ได้นอนสักที...ไม่สิ ก่อนหน้านั้นอยากอาบน้ำก่อน
จั่ง...”

ทว่าลูกน้องของเธอที่อยู่ในห้องนั้น ไม่มีใครดำเนินเธอแม้แต่
คนเดียว

เธอในยามปกติจะไม่แสดงท่าทีน่าขายหน้าเช่นนี้
อย่างน้อยก็ไม่ใช่ต่อหน้าลูกน้อง
ทว่าเธอเพิ่งปฏิบัติหน้าที่สัปดาห์ต่อเนื่องเสร็จสิ้น
ส่วนที่ผ่านมาโซเฟียได้นอนเพียงห้าชั่วโมง รมมกับสัปดาห์มีแค่นั้น
สถาบันพัฒนายุทธโศภกรรมหลวงตกเป็นเป้าหมายใน ‘การกบฏ
ของเกลนิคซ์’ ที่ผ่านมา จนพนักงาน...โดยเฉพาะหน่วยรักษาความ
ปลอดภัยต้องเสียชีวิตจำนวนมาก

แน่นอนว่ามีการเพิ่มคนและเติมจำนวนบุคลากรแล้ว แต่โซเฟีย
ที่เป็นหัวหน้าหน่วยจำเป็นต้องคุมลูกน้องที่มาประจำการได้ไม่กี่เดือนและ
ยังไม่ชินด้วยตัวเอง

“เหนื่อยหนื่อยอะครับ คุณโซเฟีย”

ชายคนหนึ่งพูดกับเธอโดยไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของความตึง
เครียด

ไดแอน พอร์จูนเนอร์...ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนายุทธโศภกรรม
หลวง นักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะแห่งยุค สุดยอดคนพิลึก ชายที่โซเฟีย
‘จัดเข้าหอเกียรติยศคนที่น่ารำคาญที่สุดหากถูกทักเวลาเหนื่อยๆ’

“.....”

โซเฟียฝั่งหน้าลงบนโซฟาพลาจงใจใจเมิน

ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่

ที่นั่นมันห้องประจำการของหน่วยรักษาความปลอดภัยนะ

ต่อให้เป็นผู้อำนวยความสะดวกก็อย่าเข้ามาตามใจชอบ!

ถึงมีเรื่องที่ยากพูดมากมายและหากเป็นปกติคงตวาดไปแล้ว แต่ตอนนี้เธอไม่เหลือเรี่ยวแรงอีกแล้ว

“มีการประกาศภาวะฉุกเฉินสินะครับ? เวอร์กันจริงๆ เลยนะครับ...แต่ก็เพิ่งผ่านไปจากเรื่องอะอะของคุณเกลนิคซ์ได้ไม่ถึงปี คงช่วยไม่ได้สินะครับ”

“.....”

ทั้งที่เมินอยู่แท้ๆ แต่ไดแอนก็ยังพูดตามใจชอบราวกับสนุกสนานกับทำที่นั่น

“เกิดอะไรขึ้นนะครับ? กลุ่มผู้ก่อการร้ายที่ไหนข้ามชายแดนเข้าเมืองหลวงมาหรือครับ? แล้วยังมีประกาศอะไรที่ไม่เข้าใจหน้าประตูหลักของพระราชวัง ก่อนจะพยายามระเบิดตัวเอง”

“.....”

ดูเหมือนไม่ว่าใครไดแอนก็ได้รับข้อมูลที่สื่อมวลชนแต่ละแห่งประกาศอย่างเปิดเผยเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้ว

กลุ่มผู้ก่อการร้ายหัวรุนแรงที่คิดว่าตนคือนักปฏิวัติเข้ามาในเมืองหลวง นอกจากจะมีเรื่องบาดหมางกับกองตำรวจแล้ว พวกเขายังหนีอยู่หลายวัน

ดังนั้นเมืองหลวงจึงอยู่ระหว่างเผ้ารอภัย

เนื่องจากสถาบันพัฒนายุทธโธปกรณ์หลวงเคยมีประวัติถูกโจมตีมาก่อน จึงมีความเป็นไปได้ว่าจะตกเป็นเป้าอีกครั้ง จนกว่าการประกาศภาวะฉุกเฉินจะถูกลบเลิก โช้เพียงจึงต้องคอยคุ้มกองกำลังด้วยตัวเอง

“ทางตำรวจเองก็คงมีอะไรกับกองทัพ ถึงดูไม่ค่อยให้ความร่วมมือ
นะครับ ไม่น่าชอบใจเลยนะครับ แย่งอาณาเขตกันแบบนี้”

“.....”

แม้เกลนิคซ์จะตายไปแล้ว แต่ก็ยังส่งผลกับไวล์เทียมศาสตร์
หนึ่งในนั้นคือสิ่งที่เป็นเรื่องใหญ่สำหรับโซเฟีย ณ ตอนนี้นั้นคือ
ความไม่ลงรอยกันของ ‘กองทัพและตำรวจ’

ไม่ว่าจะแก้ตัวสักแค่ไหน คนนอกกองทัพก็เห็นว่าการกบฏของ
เกลนิคซ์เมื่อครั้งที่แล้วคือ ‘ความบาดหมางภายในกองทัพ’

การสร้างความเดือดร้อนนั้นทำให้ประชาชนของเมืองหลวงต้อง
รับเคราะห์ ตำรวจเองก็ได้รับความเสียหายใหญ่หลวง

ต่อให้ไม่เป็นเช่นนั้น การที่องค์กรตำรวจที่มีหน้าที่เป็นการ
‘ปกป้องความสงบของเมืองหลวง’ ต้องถูกอำนาจทหารทำให้จ่านและ
ปล่อยให้ทำตามใจชอบได้แม้เพียงชั่วคราวนั้น นับเป็นสถานการณ์ที่
เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรี

“ก็เลยไม่รู้ว่ามีคนร้ายกี่คน เป้าหมายคืออะไร และมีอาวุธแบบ
ไหนสินะครับ”

ถ้ามีผู้ที่ยพยายามก่อวินาศกรรมที่ไม่รู้ทั้งจำนวนคน เป้าหมาย
และอำนาจทหารแทรกซึมอยู่ในเมือง เผ่าระวังเท่าไรก็ทำอะไรไม่ได้

ผลลัพธ์ทำให้กองทัพที่ประจำการอยู่ในเมืองหลวงต้องเผ่าระวัง
ระดับสูง สถาบันพัฒนายุทธโศปกรณ์เองก็เตรียมตัวรับมือกับสถานการณ์
ที่ไม่คาดฝันอย่างช่วยไม่ได้

หลังจากส่งคำร้องไปหลายครั้ง ข้อเท็จจริงที่องค์กรตำรวจที่จับ
ตัวคนร้ายได้แล้วตอบกลับมาก็คือ ‘มีเพียงผู้ชายที่มีระเบิดไร้ประสิทธิภาพ

เพียงคนเดียว’ เป็นปรากฏการณ์ ‘น้ำผึ้งหยดเดียว’ อย่างแท้จริง

“ระเบิดที่มี...เป็นดินปืนสีดำสินะครับ? แกรมยังเจือปนของ
ไม้บริสุทธิ์มากเสียจนแค่พอจุดไฟได้แต่ไม่ระเบิด หยาบชนิดที่ทำได้แค่
ให้ผมใหม่กับมีແລ่ไฟลวก...”

ดินปืนสีดำคือดินปืนยุคแรกเริ่มที่ทำจากถ่านไม้หรือซัลเฟอร์
มีแค่ควีนเยอะ อำนาจการระเบิดต่ำ เลิกใช้เป็นอาวุธทางทหาร
มาตั้งแต่ร้อยกว่าปีที่แล้ว

วิธีใช้หลักๆ ในปัจจุบัน...คือทำดอกไม้ไฟ

“คงเอาดินปืนออกมาจากดอกไม้ไฟที่ขายตามตลาดมาจุดใน
ท่อเหล็กถ่วงมั้งครับ เออมระอาจนไม่รู้จะพูดยังไงเลยนะครับ”

สำหรับผู้ที่พัฒนาอาวุธแล้ว นี่คงเป็นเรื่องหยาบๆ ที่อดยิ้มเจื่อนๆ
ไม่ได้

“.....”

และระหวางที่ได้แอนพูด ถึงโซเฟียจะเงยมาตลอด แต่ร่างก็
สั้นเบาๆ

เธอก็มีข้างอย่างที่ต้องคิดในแบบของเธอกับความไม่ลงรอยกับ
ตำรวจเมื่อหลายวันมานี้

“แต่ก็เข้าใจเหตุผลนะครับ ถ้าให้กองทัพโผล่มาจัดการผู้ก่อการ
ร้าย พวกเขาจะกลายเป็นวีรบุรุษ”

ไม่ว่าสิ่งไหนจะอยู่เบื้องหลังอำนาจทหารของกองทัพ หากเข้า
ปราบปรามผู้ที่มีแนวคิดทางการเมือง การกระทำนั้นจะถูกเรียกว่า ‘การ
ปราบปรามทางความคิด’

ถ้าจะให้พูดยิ่งขึ้นก็คือ กองทัพทรงพลังเกินไปจนมีบางครั้งที่

ไม่อาจจับเป็นคนร้ายได้

ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก

ไม่ว่าจะมีสาเหตุอย่างไร ‘ความตาย’ จะทำให้มนุษย์กลายเป็น

เทพ

อาจมีคนที่สร้างความยุ่งยากคนที่สองและสามปรากฏตัวขึ้น

บางที่อาจทิ้งรากเหง้าของความชั่วร้ายเอาไว้ถึงหนึ่งร้อย...ไม่สิ

หนึ่งพันปี

ดังนั้นตำรวจจึงต้อง ‘ไม่ให้ทหารเคลื่อนพลและจับกุมในฐานะ
อาชญากรโดยที่ยังมีชีวิต’

เรื่องนั้นเธอเข้าใจ

โซเฟียเองก็เข้าใจ แต่นึกไม่ไหวว่าจะทำอะไรได้ดีกว่านี้สักนิด

ไม่ได้หรือไง

“ยังไงก็ตาม พวกผู้ก่อการร้ายนั้น...ถึงจะพูดว่าผู้ก่อการร้าย แต่ก็
เป็นกลุ่มผู้ร้ายกระจัดย่อยที่ปล้นธนาคารเพลเฟเพื่อใช้เป็นทุนเคลื่อนไหว
ในที่สุดก็หายตัวไปจากเมืองหลวงแล้วสินะครับ”

“ว่าไงนะ...?”

ในที่สุดโซเฟียก็ผลอมีปฏิกิริยาต่อคำพูดของไดแอน

เพราะนั่นคือคำพูดที่ฟังผ่านๆ ไม่ได้

คำว่า ‘หายไประหว่างเมืองหลวง’ มีความหมายว่า ‘ยังมีอยู่ที่อื่น

นอกเมืองหลวง’

“โอ๊ะ สนใจขึ้นมาแล้วเหรอครับ”

พอเห็นปฏิกิริยานั้น ไดแอนก็ยิ้มพึงพอใจ

นี่คือเหตุผลที่เขามาที่นี่

เขามาเพื่อแอบบอกข้อมูลที่โซเฟียต้องการโดยทำเป็นพูดเรื่อง
สัพเพเหระ

“แก...”

ในที่สุดโซเฟียก็จ้องอย่างขิงขังพลางยกศีรษะขึ้น

ความอยที่ถูกลมองสิ่งที่อยู่ในใจออก ทำให้เธอหน้าแดงเล็กน้อย

“คนร้ายมีทั้งหมดหกคน...หายไปสามคนก่อนจะข้ามชายแดน
มา ที่เหลืออีกสองคนถูกจับก่อนจะถึงเบิร์น คนที่ทำให้เกิดเรื่องอะอะ
ครั้งนี้ขึ้นคือคนสุดท้ายครับ”

สรุปก็คือยังมีคนร้ายอยู่อีกสามคนอยู่ชายแดนของวัลเทีย...
ที่เพลเฟ

“ແ່แน...อีกสามคนอาจจะมาแก้แค้นก็ได้”

โซเฟียลุกขึ้น เธอทิ้งความเหน็ดเหนื่อยและทำหน้าที่จริงจัง
ถึงเป็นการกระทำอุกฉกรรจ์ที่เกิดจากการใช้อาวุธหลายๆ แต่ก็
เชื่อว่าทำให้คนตายไม่ได้

ผู้ที่ปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนจากสถานการณ์
ที่ ‘อาจเกิดขึ้นได้’ คือทหาร...นั่นคือสำนักในหน้าที่โซเฟียมี

“เกี่ยวกับเรื่องนั้น ยังมีข้อมูลลับสุดยอดอยู่อีกครับ”

ไดแอนเล่าอย่างสนุกสนานให้กับโซเฟียที่สนใจ

“สามคนที่หายไปก่อนจะข้ามชายแดน ดูเหมือนจะเป็นพวกที่
ทำหน้าที่เบ็ดเตล็ดเพื่อให้ครบจำนวนนะครับ เหมือนจะกลัวจนหนีไป
มากกว่าจะแตกคอกัน”

พวกผู้ก่อการร้ายเองก็ลำบากหลายอย่าง การหาเงินมาเป็น
ค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนไหวเองก็นับเป็นเรื่องยาก

ถ้าเป็นพวกที่ชำนาญในระดับหนึ่งก็อาจจะร้องขอกับองค์กรบางอย่างว่า ‘แลกกับการไม่ตกเป็นเป้าหมายของพวกตน’ หรือไม่ก็เสนอว่า ‘จะไปก่อความฝ้ายที่เป็นศัตรูกับทางนั้นให้’ และรวบรวมเงินทุนมาได้ แต่หากเป็นผู้ที่ขาดกำลังการใช้ชีวิตในรูปแบบนั้น มักประสบกับหนทางที่น่าเวทนา

แต่ละวันต้องทำงานรับจ้างรายวันและใช้ชีวิตอย่างยากจนเพื่อสะสมทรัพย์สินและใช้เงินจำนวนน้อยที่สะสมมานั้นซื้ออาวุธหายๆ

นอกจากงบประมาณจะจำกัดแล้ว ยังถูกพ่อค้าอาวุธเถื่อนขายในราคาสูงเพราะถูกเห็นจุดอ่อน จึงมีหลายคนที่ได้มาแต่ระเบิดที่ไม่ต่างกับดอกไม้ไฟเหมือนกับครั้งนี้

“ถึงที่วางแผนปล้นธนาคารเพื่อหาเงินทุนเคลื่อนไหวให้ได้ไวๆ นั้นจะฉลาดก็เถอะครับ แต่คงเพราะเป็นองค์กรขนาดเล็ก ทำให้ดูเหมือนกำลังคนไม่พอเลยต้องจ้างพวกนี้แหละต้องถีน”

“สรุปคือไม่ได้ไปเคลื่อนไหวที่อื่นหรือว่าแตกคอกัน...?”

“ครับ ดูเหมือนแค่ ‘กลัวเลยหนีไป’ นะครับ สองคนยอมมอบตัวแล้ว โครงสร้างของกลุ่มคนร้ายได้มาจากการให้ปากคำของพวกเขา นะครับ”

“ให้ตายเถอะ...”

คำพูดของไดแอนทำให้โซเฟียเอามือปิดตาราวกับความเหน็ดเหนื่อยกลับมาโจมตีซ้ำสอง เธอพุ่งลงไปกับโซฟาอีกครั้ง

“เมื่อหลวงถูกผู้ก่อการร้ายระดับล่างกับนักเลงหกคนทำให้หัวปั่นเธอเนี่ย”

ข้าไม่ออก สร้างความลำบากให้ชาวบ้าน

แต่ก็ไม่เชื่อว่าจะไม่มียผลเลย

การก่อการร้ายนั้น ถ้าให้พูดอย่างสุดขั้วแล้วจะถือว่าเป็นตัวตน
ที่ ‘สร้างความลำบากให้ชาวบ้านด้วยการผลักดันแนวคิดทางการเมือง’
ผู้ก่อการร้ายจะอ้างว่า ‘เพราะพวกแกผิด พวกเราจึงทำแบบนี้’
และวางระเบิด จุดไฟ ขโมย หรือฆ่าคน

หากทำแล้วสังคมนั้นปั่นป่วน ก็จะใช้ประโยชน์แม้แต่กับความ
ปั่นป่วนนั้น

อ้างว่า ‘เห็นไหมล่ะ เพราะพวกแกผิด พวกเราถึงต้องทำเรื่อง
แบบนี้อย่างช่วยไม่ได้ คนที่ผิดก็เจ้าพวกนั้น!’ และใช้มันเป็นวัตถุดิบใน
การโจมตีระบบ

ต่อให้เป็นกลุ่มเล็กแค่นั้น ตำรวจและกองทัพก็ต้องเคลื่อนไหว
ไม่ให้เกิดเหตุเช่นนั้น

นั่นก่อให้เกิดการใช้กำลังคน งบประมาณ เวลา และวัสดุอย่าง
สิ้นเปลืองและไร้ค่า...เป็นเรื่องที่แค่คิดก็ปวดหัว

“หือ...เดี๋ยวก่อนนะ นี่ก็หมายความว่ายังเหลืออยู่อีกคนจั้น
หรือ?”

โซเฟียเอะใจว่ายังมีนักเลงนำเวทนาที่ไหลไปเป็นพวกกับ
ผู้ก่อการร้ายที่มีหน้าที่สูงส่งยังเหลืออยู่อีกหนึ่งคนที่ไม่อาจข้ามชายแดน
ประเทศมาได้และยังเร่ร่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง

“ครับ ดูเหมือนจะเจอคนสุดท้ายแล้วนะครับแล้วทุกที่ก็เอะอะ
กันยกใหญ่เลย”

ข้อมูลที่โซเฟียรู้นั้น นอกจากจะน้อยแล้ว ส่วนใหญ่ยังเป็นของ
รอบๆ เมืองหลวง

แต่ดูเหมือนไคแอนจะมีช่องทางเฉพาะตัวในการรับเอาข้อมูล
ที่มากกว่านั้น

“ดูเหมือนสถานที่ที่คนคนนั้นไปถึง จะเป็นเมืองบ้านนอกชื่อ
ออกันเบลซ์นะครับ”

“หา.....!?”

ออกันเบลซ์...พอได้ยินชื่อสถานที่ โขเพียก็พูดไม่ออก
ที่นั่นคือเมืองที่ชายที่เป็นอดีตลูกน้องและผู้เป็นเหมือนน้องชาย
ของเธอกำลังทำร้านขนมปังอยู่

“แล้วมันเป็นยังไงกันคะเนี่ย?”

กลับมาที่ออกันเบลซ์อีกครั้ง

สถานที่ที่สเวนทำหน้าที่ไม่พอใจหลังจากชมช่ออย่างสุภาพอ่อนน้อม
...หรือก็คือเกลี้ยกล่อมแล้วอยู่ ณ ตอนนี่คือห้องศูนย์บัญชาการรับมือที่
จัดตั้งขึ้นในห้องประชุมของสถานราชการท้องถิ่น

“เอ่อ~~~~ คุณหนู คือจ๊ะ?”

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ที่นั่นทุกคนเป็นระดับผู้บัญชาการที่มียศ
อายุเองก็ราวสี่สิบหรือห้าสิบขึ้นไป มีแต่คนที่ปกติคอยควบคุม
ลูกน้องด้วยท่าที่เข้มงวด

ตอนนี้พวกเขากำลังถูกสเวนที่ดูเป็นเด็กสาวอายุสิบเจ็ดสิบแปด
ทำให้ตัวหด

“รอบๆ มีองค์กรสื่อมวลชนรวมตัวกันอยู่ แคมตัวคนร้ายเองก็...
คือ...จำเป็นต้องมีการลงความเห็นทางด้านการเมืองนะ...?”

คนที่ดูใหญ่ที่สุดในนั้น

และที่จริงก็ใหญ่จริงๆ หัวหน้ากองบัญชาการตำรวจที่เป็นผู้รับผิดชอบชอบสูงสุดของสถานที่เกิดเหตุ กำลังตอบพลางเซ็ดเหงื่อ

“ในร้านมีตัวประกันสองคนเป็นเด็กค่ะ...อยากจะรู้จริงๆ ว่ามีการลงความเห็นทางการเมืองแบบไหนถึงพูดแบบนี้ออกมา”

ทว่าสเวนบอกปิดการชี้แจงและรอยยิ้มที่ปั่นขึ้นของหัวหน้ากองบัญชาการ

พยานเห็นเหตุการณ์ที่เป็นชาวบ้านบอกว่าคนร้ายลงมือเพียงลำพัง เขาเข้ายึดที่ออกกาโบรทและจับพนักงานสามคนไว้เป็นตัวประกัน ซึ่งสองคนในนั้นเป็นเด็ก

คงไม่ต้องบอกว่าในนั้นคือรูทที่เป็นเจ้าของร้านและเจอกับมิลี่

“ดูเหมือนจะคอแห้งนะคะ ดื่มน้ำหน่อยไหมคะ?”

ข้างๆ ห้องประชุมมีเคสที่ใส่ขวดน้ำดื่มที่ถูกขนมาวางซ้อนกันเอาไว้

สเวนหยิบปิ่นมาหนึ่งขวด

“ฮึบ!”

และใช้มือแหลมคมตัดปากขวดออกในพริบตา

“เชิญค่ะ...”

“เหวออออ!”

ความคมที่การตัดด้วยมีดคมโดยช่างยอดฝีมือก็ไม่อาจเทียบทำให้หัวหน้ากองบัญชาการส่งเสียงกรี๊ดร้อง

แต่ไม่มีใครหัวเราะ

เพราะทุกคนตัวสั่น

หมวดนิยายแปล
ไอ้คนอื่น - โลกโนเวล

9 786163 635389

ราคา 219 บาท

ISBN 978-616-363-538-9

Tatakau Panya to Automaton Waitress 7

© SOW Illustration by ZAZA

Originally published in Japan 2017 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

 DEXpress

เข้าสู่บทใหม่! บอกลาวิญญาณผู้ล่วงลับในอดีต

ภาพที่สเวนเห็นตรงหน้าคือท็อกกาโบรทที่มีโจรมุกเข้าไปซ่อนตัว แม้มันหาทุกอย่างจะคลี่คลายลงได้อย่างปลอดภัย แต่นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์วุ่นวายครั้งใหม่ การเคลื่อนไหวต่อต้านโดยกลุ่มพลเมือง 'จดหมายเหตุ' ภายใต้ออกันเบสซ์ทำให้ลูกค้าของท็อกกาโบรทลดจำนวนลง และในขณะที่รุกกำลังกังวลกับเงินทอนที่ร่อยหรอลงเรื่อยๆ คนที่ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าเพื่อเรียกตัวให้เขาไปขึ้นศาลในฐานะ 'พยาน' คือเพื่อนสมัยเด็กที่คิดว่าน่าจะตายไปแล้ว...!?